

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU.

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RADULESCI

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU

FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal.

S U M A R .

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: Ministerul cultelor și instr. publice, Casa Școalelor cu Alice Nanu și alții.*

Curtea de apel din București, secțiunea III: N. C. Pârvan cu Ministerul public.

Tribunalul județului Constanța: Leon Buter și Iani Moseu, apelanți. — Observație de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ. — *Observație.*

Note și discuțiuni de d-l I. Dimancea.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 4 Maiu 1909

Președinta d-lui D. Cuculi, consilier

Ministerul cultelor și instr. publice, Casa Școalelor
cu Alice Nanu și alții

RETRACT LITIGIOS. — EXERCITAREA LUI ÎN CURSUL PROCESULUI ȘI ÎN ORCE STARE S'AR GĂSI EL. — ART. 1402 ȘI 1403 CODUL CIVIL.

RETRACT LITIGIOS. — CURMAREA UNUI PROCES ÎNCEPUT. — DACĂ RETRACTUL POATE FI PROPUȘ LA CURTEA DE CASAȚIE DUPĂ DECLARAREA UNEI DIVERGINȚE ASUPRA MOTIVELOR DE CASARE.

DREPT LITIGIOS. — CONDIȚIUNI. — PROCES SAU CONTESTAȚIE. — LIPSA UNEIA SAU ALTEIA DIN ACESTE CONDIȚIUNI. — NEADMISIBILITATE.

CESIUNE. — LUCRU CEDAT. — CARACTER JURIDIC. — ART. 1395 CODUL CIVIL.

1° Potrivit art. 1402 și 1403 codul civil, acela în contra căruia există un drept litigios, se poate liberă de cesionar, numărându-i prețul real al cesiunii, spesele contractului și dobânda din ziua când cesionarul a plătit prețul cesiunii. În atare caz, retractul litigios se poate exercita în tot cursul procesului și în orice stare s'ar găsi el înaintea instanțelor judecătorești.

2° Retractable litigios tinzând la curmarea unui proces început, poate fi propus chiar atunci când

procesul a parcurs filiera ordinară a judecătorei de fond și se găsește pendinte înaintea unei instanțe care judecă numai hotărîrea, iar nu însuș procesul, de vreme ce acea instanță poate anula hotărîrea atacată și a pune astfel din nou în chestiune dreptul dedus în judecată.

3° După art. 1403 codul civil, pentru ca un drept să fie litigios, trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni: lucrul cedat să fie un proces angajat înaintea instanțelor judecătorești asupra fondului dreptului și procesul neterminat definitiv, sau ca fondul, temeiul dreptului, să fie contestat de către acela în contra căruia se formulează pretențiunea, așa încât lipsa uneia sau alteia din aceste condițiuni face ca retractul pretins de către cedat să fie neadmisibil.

4° Pentru a se determină caracterul juridic al lucrului cedat, trebuie să ne raportăm la momentul când cesiunea a avut loc, iar nu la momentul notificării ei, de oarece lipsa de notificare nu poate avea alt efect decât de a liberă pe debitorul cedat, dacă el dovedește că, mai înainte de notificare, se liberase față de cedant, art. 1395 codul civil fiind formal în această privință.

No. 199. — Respins, după divergință, retractul litigios propus de Casa Școalelor, în procesul cu recurenta Alice Nanu, cesionara drepturilor litigioase cumpărate dela Gabriel Muzicescu.

S'au ascultat: d-nii M. Antonescu și M. Cireșanu, avocații Casei Școalelor, în susținerea incidentului relativ la retractul litigios; d-nii C. G. Dissescu, Take Ionescu și M. Pherekyde, avocații recurentei, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra incidentului ridicat de către Casa Școalelor prin reprezentantul său M. Antonescu:

Având în vedere că înainte de rezolvirea mijloacelor

de casare invocate de Casa Școalelor în contra deciziei cu No. 11 din 1908 a Curții de apel din Iași secția II¹⁾, asupra cărora în sânul acestei Inalte Curți s'a ivit divergență de păreri, Casa Școalelor a cerut ca această Inaltă Curte să recunoască că recurenta Alice Nanu este cesionara unor drepturi litigioase ce a cumpărat dela Gabriel Muzicescu și prin consecință să pronunțe retractul litigios conform art. 1402 codul civil;

Având în vedere că în sprijinul pretențiunii sale, Casa Școalelor susține că Alice Nanu fiind cesionara a 2/3 din părți din drepturile de moștenire cumpărate de Gavril Muzicescu dela Matilda Buzdugan, nu a intervenit în procesul intentat Institutului Bașotă de către Gavril Muzicescu, decât înaintea Curții de apel din Iași, care a pronunțat deciziunea atacată cu recurs; că, în momentul intervențiunii sale, dreptul dedus în apel eră litigios, de oarece fusese obiectul procesului angajat în prima instanță între cedantul Gavril Muzicescu de o parte și Institutul Bașotă, căruia i s'a substituit prin hotărâre judecătorească Casa Școalelor; că deși actul de cesiune al intimitei Alice Nanu poartă data de 27 Maiu 1896, epocă anterioară intentării acțiunii ce face obiectul deciziei supusă recursului, totuși acest act de cesiune fiind sub semnătură privată nu-i poate fi opozabil decât dela data la care i s'a notificat; că această dată nu poate fi decât aceia la care Alice Nanu a făcut apel la Curtea din Iași în baza acestei cesiuni; că retractul litigios ținând la stingerea procesului ce este pendinte, poate fi opus în orice stare a acestui proces, pe câtă vreme nu s'a pronunțat o hotărâre definitivă și neatacabilă pe veri o cale extraordinară; că înaintea acestei Inalte Curți fiind de rezolvat încă patru mijloace de casare, retractul litigios poate fi ordonat chiar atunci când Inalta Curte este constituită spre a tranșa divergența ivită asupra mijloacelor în cesiune;

Având în vedere dispozițiunile art. 1402 și 1403 codul civil;

Considerând că este netăgăduit potrivit art. 1402 codul civil că acela în contra căruia există un drept litigios, se poate liberă de cesionar în numărându-i prețul real al cesiunii, speșele contractului și dobânda din ziua când cesionarul a plătit prețul cesiunii; că în atare caz, retractul litigios se poate exercita în tot cursul procesului și în orice stare s'ar găsi el înaintea instanțelor judecătorești;

Considerând că retractul litigios ținând la curmarea unui proces început, el poate fi propus chiar atunci când procesul a parcurs filiera ordinară a judecării de fond și se găsește pendinte înaintea unei instanțe care judecă numai hotărârea iar nu însuși procesul, de vreme ce acea instanță poate anula hotărârea atacată și a pune astfel din nou în cesiune dreptul dedus în judecată;

Considerând că, așa fiind, și pe cât timp această Inaltă Curte nu a judecat încă toate mijloacele de casare invocate de Casa Școalelor, lucrul ce face obiectul procesului

nu a încetat de a fi litigios și deci cererea Casei Școalelor este admisibilă în principiu; că singura cestiune ce rămâne a se discuta este aceia de a se ști dacă drepturile dobândite de Alice Nanu sunt litigioase și prin urmare dacă Casa Școalelor este în drept de a opune retractul litigios invocat;

Considerând că conform art. 1403 codul civil, pentru ca un drept să fie litigios trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni: lucrul cedat să fie un proces angajat înaintea instanțelor judecătorești asupra fondului dreptului și procesul neterminat definitiv, sau ca fondul, temeiul dreptului, să fie contestat de către acela în contra căruia se formulează pretențiunea; că lipsa uneia sau alteia din aceste condițiuni fac ca retractul pretins de către cedat să fie neadmisibil;

Considerând că este constant în fapt, că Alice Nanu a devenit cesionară a două părți din trei din dreptul sucesoral al Matildei Buzdugan, în ziua de 27 Mai 1896, în virtutea unui act de cesiune, sub semnătură privată, intervenit între dânsa și Gavril Muzicescu, acest din urmă cesionar, la rândul său, al drepturilor Matildei Buzdugan; că această cesiune nu a fost adusă la cunoștința Institutului Bașota, deținătorul drepturilor cesionate, decât în urma apelului făcut de Alice Nanu în contra hotărârii tribunalului Iași pronunțată între Gavril Muzicescu reprezentat prin fică-sa Aurora și Institutul Bașotă;

Considerând că înaintea Curții din Iași, Casa Școalelor, reprezentantă a Institutului Bașota, a declarat de simulat actul de cesiune, contestându-i atât data cât și sinceritatea; că Curtea, în urma unor desbateri contradictorii, a recunoscut că actul poartă, în adevăr, data de 27 Mai 1896 și că este serios;

Considerând că, în urma acestei constatări, astăzi nu se mai poate tăgădui nici data nici sinceritatea acestui act;

Considerând că stabilit fiind judecătorește că la 17 Mai 1896 Alice Nanu a devenit cesionara dreptului său, recunoscut prin hotărârea supusă recursului, urmează a se examina dacă în momentul cesiunii lucrul cesionat eră litigios;

Considerând că, din lucrările aflate în dosar, reese că Gavril Muzicescu, cesionarul primitiv, a intentat acțiunea sa tocmai la 18 Iulie 1902; că în prima instanță acțiunea lui Gavril Muzicescu a fost respinsă ca nesuștinută; că, prin urmare, la 17 Mai 1896, dreptul dobândit de Alice Nanu nu formase încă obiectul unui proces și cu atât mai puțin nu se putuse contesta de Institutul Bașotă temeinicia lui; că, așa fiind, elementele cerute de lege pentru admiterea retractului propus de Casa Școalelor lipsesc litigiului dedus în judecată;

Considerând că Casa Școalelor adaogă că dânsa este terție persoană; că cesiunea operată între Gavril Muzicescu și Alice Nanu, nu-i poate fi opozabilă decât din momentul ce i-a fost notificată; că această notificare producându-se în cursul procesului angajat între dânsa și

1) Vezi *Dreptul* No. 29 din 1908, pag. 227 și observația d-lui profesor D. Alexandresco, care însoțește această decizie. (N. R.).

Muzicescu, numai la această epocă trebuie cercetat caracterul juridic al acelei cesiuni; că la acea epocă procesul găsindu-se judecat în primă instanță, lucrul cedat devenise litigios și ca atare susceptibil de a deveni obiectul retractului prevăzut de art. 1402 c. civil;

Considerând că, în drept, spre a determina caracterul juridic al lucrului cedat, trebuie să ne raportăm la momentul când el a fost cedat, iar nu la acela în care cesiunea a fost notificată cedatului; că lipsa de notificare nu poate avea alt efect decât acela de a liberă pe debitorul cedat, dacă el dovedește că mai înainte de notificare se liberase față de cedant; că în această privință, art. 1395 c. civil, este formal;

Considerând că, în specie, Casa Școalelor nu invoacă vreun drept dobândit în contra lui Gavril Muzicescu înainte de notificare, ci se mărginește în a susține că lucrul trebuie să fie declarat litigios, după caracterul pe care l'ar fi având în momentul notificării, ceea ce juridicește nu se poate admite decât în cazul când s'ar fi putut dovedi că cesiunea poartă o dată fictivă, menită a eluda dreptul Casei Școalelor de a opune retractul litigios, fapt, ce la instanța de fond, nu s'a putut invederă;

Considerând că, așa fiind, cererea Casei Școalelor este nefondată.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 6 Februarie 1909

Președinta d-lui N. Budișteanu, președinte

N. C. Pârvan cu Ministerul public

LOVIRE.— DELICT.— COMPETENȚA JUDECĂTORULUI DE OCOL.— AFACERI LĂSATE ÎN JUDECATA TRIBUNALULUI.— OPOZIȚIE.— ȘTIRBIREA ACESTUI DREPT.— ART. 95 ȘI 122 DIN LEGEA JUDECĂTORIILOR DE OCOALE DIN 1908.

Prin art. 122 din legea judecătoriilor de ocoale din 1908, dispunându-se ca măsură tranzitorie, că faptele corecționale trecute în competența judecătoriilor de ocoale, cari însă sunt pendinte înaintea tribunalului la intrarea în vigoare a acestei legi, vor trebui judecate tot de tribunale, însă după procedura stabilită pentru judecătoriile de ocoale, urmează că dispozițiile art. 95 din numita lege, care știrbește de dreptul de opoziție cărțile de judecată date în afaceri cari nu se judecă în ultimă instanță, se aplică și sentințelor date de tribunale în aceste afaceri rămase prin excepțiunea prevăzută de art. 122 în judecata sa.

No. 173. — Respings, după divergință, apelul făcut de Nicolae Costache Pârva, în contra sentinței tribunalului Ilfov secția I, No. 2468 din 1908, și admis apelul făcut de procurorul-general în contra sus zisei sentințe.

S'a ascultat, în lipsa apelantului, d-l procuror Al. Dem. Oprescu, în desvoltarea motivelor de apel ale Ministerului public.

Curtea,

Având în vedere că prin sentința cu No. 1213 din 1908 a tribunalului Prahova secția I, inculpatul Nicolae C. Pârvan, se condamnă la 5 zile închisoare și să plătească 50 lei despăgubiri civile reclamantei Maria Toader Buzea, pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 239 codul penal;

Că făcând opozițiune, tribunalul i-o admite în parte și îl condamnă la 30 lei amendă și la 30 lei despăgubiri civile;

Că, în contra acestei sentințe, a făcut apel atât inculpatul cât și d-l procuror general al acestei Curți;

Având în vedere incidentul ridicat de d-l procuror în apelul făcut de o parte de parchetul general, de alta de Nicolae C. Pârvan, inculpat, contra sentinței acelu tribunal No. 2468 din 1908, pronunțată asupra opozițiunii lui N. C. Pârvan, contra sentinței No. 1213 din 1908, de a se consideră că inculpatul nu avea drept de opozițiune și a se anulă sentința dată în opozițiune;

Considerând că faptul de lovire, pentru care N. C. Pârvan e dat judecăței, este după legea din 1908 a jucătoriilor de ocoale, azi în vigoare, de competența acelei judecătorii; că însă aceiași lege decide, prin art. 122, ca măsura transitorie, că asemenea afaceri pendinte la promulgare înaintea tribunalului, vor continua să se judece de acesta, însă după regulile de procedură stabilite prin legea judecătoriilor;

Considerând că această dispoziție, constituie o regulă de procedură;

Având în vedere că legea judecătoriilor de ocoale, prin art. 95, știrbește de dreptul de opoziție, cărțile date în afaceri cari nu se judecă în ultima instanță, cum e în specia de azi, că noua lege, înțelegând a impune afacerilor rămase așa, excepțional, și în interesul exclusiv al unei bune administrațiuni a justiției, aceleași reguli de procedură fixate pentru afacerile intrate la judecătorii după promulgare, impune și știrbirea dreptului de opozițiune;

Considerând de altfel, că art. 95 în care se prevede acea știrbire, figurează în partea III a acelei legi, parte care se ocupă în special, cum spune titlul ei, de procedura înaintea judecătoriilor de ocoale; că prin urmare când art. 122 impune și afacerilor rămase transitor la tribunal regulile de procedură ale acestei legi, e clar că impune și știrbirea ce a regulat printr'insa;

Că, dar incidentul ridicat de d-l procuror devine fondat și urmează a se admite și prin consecință și apelul d lui procuror-general.

În ce privește apelul inculpatului:

Având în vedere că din moment ce s'a admis apelul d-lui procuror-general, apelul inculpatului devine nefondat și urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge apelul inculpatului și admite cellalt apel.

Semnați: N. Budișteanu, C. Sărățeanu, D. Florescu.

Opiniune

Asupra incidentului ridicat de d-l procuror de a se declară hotărârea cu No. 2468 din 1908, dată de tribunalul Prahova secția I, asupra opoziției inculpatului ca nulă, întrucât conform art. 95 și 122 legea judecătorilor ocoale, nu mai este opoziție la tribunal pentru procesele pendinte;

Având în vedere că legiuitorul din 1 Maiu 1908, prin art. 53 a modificat competența penală și a dat în căderea judecătorilor de ocoale cu apel la tribunal, mai multe delictе, între care și cel prevăzut de art. 239 cod. penal pentru care inculpatul este dat judecăței;

Având în vedere că la această regulă nouă de competență, legiuitorul prin art. 122 a făcut o excepțiune pentru procesele pendinte înaintea tribunalului în sensul că le-a lăsat tot în competența acestor instanțe cu adăogirea numai: «însă după regulile de procedură stabilite prin legea de față»;

Având în vedere că legea dispunând astfel, a înțeles prin aceasta că procesele pendinte înaintea tribunalului să-și urmeze cursul regulat înainte, fără vreo știrbire a principului celor două grade de jurisdicție și a căilor de retractare anterioare, pentru că altfel s'ar aduce atingere principului drepturilor câștigate, principiu respectat de legiuitorul cel nou cum dovedește și art. 121;

Că deși legile de procedură și competență, cum este și legea de față, sunt prin natura lor retroactive, în sensul că se aplică și la faptele anterioare, efectul retroactivității lor însă nu poate să fie ilimitat și întins și la procesele în curs, pentru că în privința acestora părțile au uzat de facultățile ce aveau dela legea existentă, și-au angajat în mod regulat judecata, și găsindu-se într'o asemenea situație au drept dobândit la instanță și cu instanța la gradele de jurisdicție și căile de reformare ce le confera legea cea veche sub imperiul căreia se aflau (Baudry et M. Houques Fourcade, vol. I, pag. 124, No. 176);

Că deși legiuitorul a întrebunțat în art. 122 termenii «însă după regulile de procedură stabilite prin legea de față», prin aceasta nu a înțeles întru nimic a se depărta dela aceste principii și a ridică proceselor pendinte vechile căi de reformare, pentru că termenii astfel cum sunt întrebunțați se referă nu la regulile privitoare la exercițiul unor drepturi, cum este și cel de opoziție și de apel cari țin mai mult de fondul dreptului, ci la formele de proceduri, cari, este știut lucru, că sunt guvernate în mod absolut de legea cea nouă și la acele reguli numai compatibile cu procesele pendinte și drepturile câștigate, întrucât prin ele se aduce o ameliorare inculpatului, cum sunt: cea din art. 82, că se pot părțile împacă și în alte delictе și cea din art. 102 care dispune că inculpatul arestat când este achitat trebuie a fi pus imediat în libertate cu tot apelul parchetului;

Că a căută să se dea acestor termeni un înțeles preă larg, în sensul că s'ar referi la toate dispozițiile nouei legi și prin urmare și la căile de retractare și de reformare, s'ar ajunge la o soluțiune cu totul contrarie principului celor două grade de jurisdicție, principiu consacrat prin art. 53 și 102, și anume la aceea că procesele pendinte s'ar găsi într'o situațiune mai rea, pentru că nu ar avea decât un singur grad de jurisdicție, tribunalul care ar judecă atât în primă cât și ultimă instanță, lucru ce desigur nu a fost în mintea legiuitorului;

Că nu se poate da o asemenea interpretare, mai rezultă și din aceia că s'ar ajunge astfel, prin luarea dreptului

de opoziție într'un sistem și prin luarea dreptului de apel intraltul, la ingreunarea situațiunii inculpatului, și aceasta ar fi cu totul contrariu principului pus în art. 2 c. penal, care își are aplicația nu numai când este vorba de pedeapsă, dar și pentru regulile de procedură ce ar fi mai puțin favorabile, cum este în cazul nostru (Degré, vol. II, p. 411; Haus, «Principes généraux de droit pénal Belge», vol. I, pag. 136 No. 197);

Considerând dar că din cele expuse rezultă în mod evident că legiuitorul cel nou nu a înțeles să aducă prin acei termeni nicio știrbire căilor de atac, fie la prima instanță, fie în apel, proceselor pendinte, incidentul ridicat de d-l procuror este nefondat în drept și cată a fi respins.

Semnați: Em. Anastasiu, St. Mladoveanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI CONSTANȚA

Audiința dela 12 Februarie 1908

Președința d-lui I. Glogoveanu, judecător de ședință

Leon Buter, apelant

LEGEA PROPRIETARILOR.— ALEGERE DE DOMICILIU DIN PARTEA APELANTULUI SAU RECURENTULUI.— DEROGARE DELA DREPTUL COMUN.— SANȚIUNEA LIPSEI ACESTEI FORMALITĂȚI.— NULITATEA ACTULUI.— ART. 4 ȘI 12 LEGEA PROPRIETARILOR.

Deși într'un apel sau recurs se arată că apelantul sau recurentul domiciliază în orașul de reședință al tribunalului sau Curței, înaintea cărora el își îndreptează apelul sau recursul, totuș aceste acte sunt nule, dacă apelantul sau recurentul nu face în mod expres declarația că înțelege a-și alege acolo domiciliul pentru înmânarea actelor de procedură sau executare, întrucât legea proprietarilor, prin derogare dela dreptul comun, impune această obligație chiar acelora cari domiciliază în orașul de reședință al tribunalului sau Curței unde își îndreptează actele lor.

Tribunalul,

Având în vedere dispozițiile art. 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor, după care apelul sau recursul va fi nul, dacă cel ce uzează de dânsul nu face alegere de domiciliu în orașul de reședință a Curței sau a tribunalului înaintea cărora și-a îndreptat apelul sau recursul;

Considerând că apelantul Leon Buter a arătat în petițiunea de apel că domiciliază în orașul Constanța, str. Alex. Lahovari No. 5, fără însă a face în mod expres declarație că înțelege a-și alege acolo domiciliul pentru înmânarea actelor de procedură și executare în acest proces;

Considerând că legiuitorul nu distinge cazul când reclamantul sau apelantul domiciliază chiar în orașul de reședință al tribunalului și derogând dela dreptul comun, prevede această alegere de domiciliu sub pedeapsă de nulitate;

Că dar, din cele expuse, rezultă că apelantul n'a făcut alegere de domiciliu în sensul cum prevede art. 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor, și ca atare, apelul urmează a se declară nul.

Pentru aceste motive, admite incidentul.

Semnați: I. Glogoveanu, C. Sturza.

Audiența dela 15 Aprilie 1909

Președința d-lui Lazăr Munteanu, președinte

Iani Moscu, apelant

LEGEA PROPRIETARILOR. — ALEGERE DE DOMICILIU. — CONDIȚIILE ÎN CARE TREBUE SĂ FIE FĂCUTĂ. — ART. 12 LEGEA PROPRIETARILOR.

Cerințele art. 12 din legea proprietarilor sunt îndeplinite, când apelantul și-a ales domiciliul la un avocat domiciliat în orașul de reședință al tribunalului în care este făcut apelul, deși nu arată strada și numărul ei.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de intimat :

Având în vedere că, în adevăr, după dispozițiile art. 12 din legea proprietarilor, apelantul e ținut ca, prin petițiunea de apel, să facă alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului, sub pedeapsă de nulitate.

Având în vedere că, prin petiția de apel, Iani Moscu a declarat că-și alege domiciliul în orașul Constanța, la d-l avocat Traian Fortun.

Considerând că tribunalul, în aprecierea sa, găsește că astfel cum s'a făcut declarația de alegere de domiciliu, individualizarea este destul de complectă, și că nu eră nevoie absolută ca, pe lângă indicațiunea făcută, să se arate strada și numărul casei.

Pentru aceste motive, respinge incidentul, etc.

Semnați : Lazăr Munteanu, V. Marcovici.

Observație. — Publicăm astăzi două sentințe ale tribunalului Constanța, ambele privitoare la alegerea de domiciliu prevăzută de art. 4 și 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor. Din aceste sentințe numai cea de a doua este juridică, soluția celei dintâiu fiind, după părerea noastră, cu desăvârșire inadmisibilă.

Tribunalul decide, în adevăr, prin prima sa sentință, că apelantul trebuie, sub pedeapsă de nulitate, să facă alegere de domiciliu, chiar în caz când el este domiciliat în orașul de reședință chemat a judeca apelul, ceea ce este preă riguros, căci arătarea că el este domiciliat în orașul de reședință al tribunalului este, după părerea noastră, suficientă și echivalează cu o alegere de domiciliu în sensul art. 12 al legii proprietarilor ¹⁾.

Domiciliul ales trebuie, în principiu, să fie arătat în mod cât de clar, de precis și de complect, însă tribunalul Constanța decide cu drept cuvânt, prin a doua sa sentință, că alegerea de domiciliu făcută în orașul de reședință al tribunalului, la un avocat cunoscut, fără arătarea străzii și numărului ei,

este suficientă și întrunește cerințele legii. Alegerea de domiciliu fiind, în adevăr, prescrisă în scopul de a se putea face citațiile repede și cu înlesnire, este evident că fixarea domiciliului la un avocat, întrunește cerințele legii. Legea proprietarilor fiind prin ea însăș destul de draconică, judecătorii nu trebuie s'o facă mai draconică prin interpretarea lor; și tocmai în acest păcat au picat judecătorii din Constanța când au anulat apelul, din cauză că apelantul nu declarase că-și alege domiciliul în Constanța, deși prin petițiunea de apel el spunea că este domiciliat acolo. Suntem convins că dacă tribunalul ar fi chemat a judeca din nou aceeaș speță, el n'ar mai fi de aceeaș părere: *La nuit porte conseil!*

Independent de legea proprietarilor, mai sunt și alte cazuri în cari alegerea de domiciliu este obligatorie. Astfel sunt, de exemplu, cazurile prevăzute de art. 157 și 1781 din codul civil ²⁾; de art. 659, 2° pr. civilă; de art. 65, 179 și 534 pr. pen.; de art. 72 din legea timbrului; de art. 118 al legii asupra libertății provizorie din 15 Martie 1902; de art. 19 al legii de urmărire ³⁾, etc.

Și am văzut că la aceste cazuri trebuie să adăogăm art. 4 și 12 din legea proprietarilor, cari prevăd alegerea de domiciliu *sub pedeapsă de nulitate*.

Există însă un caz special în care, după această lege, alegerea de domiciliu nu este obligatorie.

Intr'adevăr, art. 7 din legea dela 12 Aprilie 1908 pentru mărginirea dreptului de a ține moșii în arendă (trusturi arendășești), dispunând că acțiunile pentru anularea actelor și contractelor contrare acestei legi, precum și neînțelegerile în privința despăgubirilor cerute de arendaș, conform art. 6 din această lege, pantru acarete și îmbunătățiri, se judecă după regulile prescrise prin legea proprietarilor; și Ministerul public fiind, după art. 2 al menționatei legi din 1908, în drept de a cere nulitatea contractelor cari ar trece peste marginea indicată de art. 1 al citatei legi, s'a decis cu drept cuvânt că procurorul care atacă cu apel o sentință a tribunalului pronunțată în asemenea materie, nu este obligat a-și alege domiciliul în rezortul Curței, conform legii proprietarilor, de oarece Ministerul public fiind indivizibil, din singura indicare a calității sale ca apelant, rezultă implicit și alegerea de domiciliu ⁴⁾.

D. ALEXANDRESCO

²⁾ Omisiunea în inscripția ipotecară a alegerii de domiciliu din partea creditorului, nu atrage însă nulitatea ipotecei, deși această formalitate este prescrisă *in mod imperativ* de art. 1781 codul civil, pentru că asemenea formalitate *nu este substanțială*. Cu toate acestea, chestiunea este controversată. Vezi autoritățile citate într'un sens și într'altul în tom. I al Coment. noastre, p. 241, nota 4 (ed. 2-a).

³⁾ Cpr. în această din urmă privință, Cas. rom. Cr. judiciar No. 78 din 1906 și Bulet. 1906, consid. dela pag. 1898.

⁴⁾ Cas. rom. Dreptul No. 2 din 1909.

¹⁾ Cpr. în acest din urmă sens, Cas. rom. Bulet. 1905, p. 1632. — Vezi însă C. Botez, *Noul cod de ședință al judecătorului de ocol*, pag. 272, după care probabil s'a luat tribunalul. *Timeo hominem unius libri*. (Mă tem de acel care nu consultă decât o singură carte).

JURISPRUDENȚA STRAINA

TRIBUNALUL CIVIL DIN GAND

6 Decembrie 1907

RESPONSABILITATEA PROPRIETARULUI PENTRU RUINA EDIFICIULUI SĂU. — CULPA PROPRIETARULUI. — ART. 1386 CODUL FR. (1002 COD. ROM.).

DAUNĂ CAUZATĂ UNUI VECIN PRIN INCENDIAREA IMOBILULUI DAT ALTUIA ÎN LOCAȚIUNE. — NERESPONSABILITATEA PROPRIETARULUI.

LOCATAR. — DACĂ ESTE UN PREPUS AL LOCATORULUI. — ART. 1384 CODUL FR. (1000 § 3 COD. CIV. ROMÂN).

1° Proprietarul nu este responsabil de faptul lucrului său, sau de ruina edificiului său, decât atunci când a comis o culpă.

2° Proprietarul nu este responsabil de dauna cauzată unui vecin prin incendiul întâmplat într'un imobil ce el a dat cu chirie.

3° Un locatar nu poate fi cuprins între prepușii și servitorii de cari vorbește art. 1000 § 3 c. civil.

(Din *la Flandre judiciaire*).

Observație. — Vezi în privința responsabilității din cauza lucrurilor neînsuflețite sau a ruinei unui edificiu, D. Alexandresco, t. V, pg. 574 urm., precum și observația publicată în *Dreptul* No. 21 din 1907 și No. 34 din 1908. În cât privește responsabilitatea comitenților pentru prepușii lor, vezi de acelaș autor, tom. V, pg. 526 urm.

S. R.

NOTE ȘI DISCUȚIUNI

Raport adresat d-lui Ministru de justiție de președintele tribunalului Ialomița, în ziua de 5 Decembrie 1908, cu No. 34105, cu privire la legea pentru organizarea magistraturii.

(U R M A R E)¹⁾

Art. 68. În componerea consiliului superior alcătuit, conform acestui articol 68, putând intra prin alegere și primii președinți ai Curței de casație și ai Curței de apel, cari conform art. 169 și 170 din proiect, au dreptul de priveghere, primul asupra tuturor magistraților, iar al doilea asupra magistraților de prima instanță, prin consecință, conform art. 174 din proiect, dreptul de a trimite înaintea autorității disciplinare pe un magistrat inamovibil, întrebarea care se impune este dacă atunci când acțiunea de dare în judecată se exercită de acești înalți magistrați, pot dânsii să ia parte în consiliul superior ca judecători? Credem că nu pot pentru bunul motiv că nimeni nu poate fi în acelaș timp și acuzator și judecător; de altmintrelea acest principiu există și în actuala lege de organizare judecătorească. Art. 68 din proiect nu lălmurește. În aceeași ordine de idei și pentru aceleași motive tribunalul, în parte, crede să se arate că în situațiuni identice nici Ministrul sau delegatul său să nu poată lua parte la componerea consiliului. Noi, președintele, suntem de părere că, consiliul ca instanță disciplinară chemată a judeca pe un magistrat inamovibil să se compună numai din magistrați, din trei membri și un supleant aleși de Curtea de casație în sânul ei și de către un

1) Vezi *Dreptul* No. 36 din a. c.

membru și un supleant aleși de fiecare Curte de apel din sânul ei, întrucât membrii Curței de casație și numai membrii Curței de apel din București nu au puțința de a cunoaște de aproape pe toți magistrații. Intrând în componerea acestui înalt consiliu și din magistrații fiecărei Curți de apel, ar fi mai în măsură a cunoaște pe toți magistrații, și-ar putea forma o idee mai apropiată dacă magistratul care este supus judecății lui întrunește sau nu toate condițiunile cerute unui desăvârșit magistrat, ar putea avea o idee mai precisă de modul cum își îndeplinește toate îndatoririle funcțiunei sale, și astfel ar putea aprecia, judeca în complectă cunoștință de cauză, împrejurările în care dânsul a sevârșit faptul pentru care este tradus în judecată și a-i aplica pedeapsa meritată. Consiliul superior format numai din magistrați prezintă toată garanția unei adevărate judecăți și după cum credem că atunci când acțiunea disciplinară se exercită direct de primul președinte al Curței de casație sau al Curței de apel, este bine să fie înlocuit prin unul din președinții de secțiune cel mai vechiu în grad pentru a nu se trece peste principiile de drept, că nu se poate ca aceeași persoană să aibă calitatea și de acuzator și de judecător, că judecătorul care și-a manifestat într'un chip oarecare părerea, nu poate lua parte la judecarea ei, pentru aceleași motive suntem depăreră că, în componerea înaltului consiliu să nu ia parte nici Ministrul sau delegatul său și nici vreun inspector. Dealtfel este bine să se lase deplină libertate înaltului consiliu pentru a se înlătura orice urmă de bănuială că hotărârile lui s'ar da sub influența unei autorități așa de mari.

Art. 72. Tot în această ordine de idei credem că este bine ca funcțiunile membrilor consiliului superior să dureze numai un an, iar alegerea lor să se facă la deschiderea anului judecătorec când este vorba de componerea lui pentru cazul prevăzut la alin. b. art. 68.

Art. 75. Credem că este bine ca înaintarea magistratului inamovibil dela un tribunal sau Curte să nu se facă decât cu consimțământul lui înscris. Rațiunea ar fi că, de multeori o înaintare dată pentru meritele magistratului echivalează pentru dânsul cu o mutare forțată din cauza diferitelor împrejurări, care îl pune în greaua pozițiune de a nu primi o înaintare propusă. Dacă magistratul nu merită mutarea, iar înaintarea lui se dă ca o răsplătă a meritelor sale, nu se vede pentru ce nu s'ar cere și avizul lui, pe care, pentru a înlătura orice discuțiune este bine să se dea în scris.

Art. 77. Jurământul prevăzut de acest articol ar fi bine să se ceară numai la intrarea magistratului în funcțiune, întrucât dânsul este legat de acest jurământ cât timp face parte din ordinul judecătorec.

Art. 81. Impărțirea grefierilor de tribunale suntem de părere să nu se facă pe clase și că acei grefieri cari îndeplinesc condițiunile aci prevăzute să aibă o gradație în leafă.

Art. 93. De asemenea tribunalul își exprimă părerea a se admite ca candidatul odată reușit la examen, să fie menținut pe tablou până la numirea sa în magistratură, întrucât nu numai că are un drept câștigat, dar este în pozițiune a-și menține cunoștințele sale juridice prin exercițiul profesiunei de avocat, cerându-se bineînțeles să dovedească potrivit dispozițiunilor art. 96 din proiect exercițiul afectiv al acestei profesiuni.

Art. 97. Credem că este timpul a se prevedea și pentru magistrații dela tribunal o înaintare pe loc, întrucât prin legea judecătorilor de ocoale se da dreptul judecătorilor

la înaintare până la gradul de consilier la Curte și prin acest proiect se impune aceleași condițiuni de admisibilitate în funcțiune pentru magistrații dela tribunal.

Art. 102. Primii președinți, președinții și primii procurori de tribunale să poată fi numiți dintre avocații cari îndeplinesc prescripțiunile acestui articol dar credem, că ar fi bine să li se ceară a depune examenul de capacitate prevăzut de art. 93 din proiect, întrucât acest examen este cerut în mod imperios pentru intrarea în magistratură.

Art. 112. Ar fi bine ca prin acest articol să se prevadă că timpul făcut în magistratură va putea complectă stagiul cerut pentru avocați ca să poată intra în magistratură.

Art. 132. Pentru motivele arătate la articolul 75 din proiect, credem că și în acest articol urmează a se prevedea că la transferarea ce se face prin înaintare să se ceară consimțământul înscris al magistratului, iar la ultimul aliniat pentru a se înlătura orice discuțiune, să se arate că transferarea în cazurile prevăzute de aliniatele b și c, nu se poate face decât cu avizul conform al consiliului superior pentru magistratură.

Art. 133. Magistrații inamovibili cari nu și vor dovedi cu acte probante etatea lor, putând fi puși la retragere pentru limită de vârstă, dacă au împlinit 30 de ani de serviciu, în cazul când n'ar îndeplini toate condițiunile legii pensiunilor, opinăm că este bine să li se dea dreptul la pensiunea cuvenită la leafa întreagă pentru un serviciu de 30 ani deplin. De asemenea pentru magistrații puși la retragere pentru limită de vârstă când n'ar îndeplini toate condițiunile legii pensiunilor pentru a putea avea dreptul la maximum pensiunii ce ea acordă, pensiunea să fie de jumătate leafa pentru un serviciu de 20 ani, și de două treimi pentru un serviciu de 25 ani, iar pentru un serviciu de 30 ca și magistrații prevăzuți la aliniatul II al acestui articol, să aibă dreptul la pensiunea cuvenită la leafa întreagă. Nu se poate zice că prin aceasta se contravine la legea generală a pensiunilor, căci prin ultimul alin. al acestui articol 133 se prevede o asemenea derogare dela legea pensiunilor pentru membrii Curței de casație. De altfel condițiunile de admisibilitate în magistratură fiind multiple, îndatoririle, munca și răspunderea magistratului fiind destul de mari și nici o înlesnire de traiu nefăcându-se, cum se face la alte funcțiuni publice, dacă se găsește că azi încă nu este timpul pentru mărirea lefurilor magistraților din cauza economiilor bugetare, credem că este locul cel puțin ca pensiunea în cazurile prevăzute de acest articol să se facă, să fie în raport apropiat cu pozițiunea socială a magistratului.

Nimic credem că nu s'ar opune a se da dreptul magistratului care în timp de 30 ani deplin de serviciu în funcțiuni publice și-a dat prinoul lui de muncă cinstită, grea, plină numai de obligațiuni și răspundere, să i se dea dreptul văzându-se dânsul că numai poate îndeplini cu toată puterea cerută îndatoririle funcțiunei sale, să și reguleze dreptul la pensiunea și fără să i se ceară condițiunea de vârstă să aibă dreptul la pensiunea cuvenită la leafa întreagă. În condițiunile prevăzute în acest art. 133 să se dea dreptul la pensiune și în cazurile specificate la art. 134 din proiect.

Art. 135. Nu poate fi mai echitabil decât atunci când magistratul din cauză de boală sau din alte cauze prevăzute în art. 134 și 135 din proiect, fiind pus în dispo-

nibilitate, să aibă drept la leafă pe timpul suspendării până la retragerea lui din magistratură, iar dela retragere să aibă dreptul la pensiunea prevăzută, potrivit dispozițiunilor art. 133 din proiect, pentru ca astfel să se înlătore posibilitatea ca un magistrat lipsit de avere și bolnav să nu aibă existența zilnică.

Art. 148. Termenul de 8 zile în care sentințele și deciziunile trebuie pronunțate, este prea scurt, de oarece s'a observat foarte adeseori că unele procese de o importanță aleasă, cu acte multe de studiat și la care deși părțile au fost îndatorate să depue concluziuni scrise, nu le-au putut depune decât cu o zi înainte sau în ziua hotărârită pentru pronunțare, judecătorii au fost nevoiți pentru a se putea pronunța în cunoștință de cauză, să amâne peste acest termen pronunțarea. Întrucât prin acest articol se prevede pedepsirea disciplinară a magistraților cari se vor abate dela această îndatorire, credem că, se impune a se menține termenul de 8 zile numai pentru depunerea concluziunilor scrise de părți peste care termen să numai fie primite, iar pentru pronunțarea hotărârilor să se lungească termenul la 15 zile. De asemenea termenul de 15 zile pentru redactarea sentințelor și deciziunilor să curgă dela pronunțare, iar nu dela închiderea dezbaterilor.

Art. 155. Pentru a se înlătura discuțiunile cari s'ar putea naște și pentru a nu se trece peste drepturile șefului tribunalului, credem că este bine ca să se deslușească asupra căror lucrări are căderea șeful parchetului de prima instanță să facă inspecțiune și de această inspecțiune să fie ținut să avizeze pe președintele tribunalului.

Art. 157 al. I. Credem că este bine ca magistratului inamovibil, care a fost condamnat definitiv la pedeapsă corecțională pentru un delict altul decât cele enumerate la art. 74 din proiect, să nu i se poată aplica decât numai pedeapsa disciplinară, prevenirea sau mustrea. La aliniatul II, în urma cuvântului «delict», să se adauge «infamant». La aliniatul III pentru a se înlătura orice nedumirire să se ceară ca refuzul să fie de o vădită rea credință. La aliniatul V lipsa dela post să fie pedepsită numai când a fost mai mare de 5 zile fără concediu legal. La aliniatul VI, magistratul să nu fie oprit a se deda la jocul lotăriei statului român, întrucât este o instituție de stat.

Art. 165. Pentru a se pune în acord dispozițiunile din art. 158 al. IV din proiect, cu dispozițiunile din acest articol 165, credem că, ar trebui prevăzut că magistratul pus în disponibilitate să fie reprimat în magistratură, după îndeplinirea termenului de disponibilitate.

Art. 166 al. ult. Întrucât pedeapsa ce se dă magistratului prin această dispozițiune este destul de aspră, este drept ca această pedeapsă să se aplice magistratului numai atunci când pe lângă pedeapsa disciplinară a prevenirii sau a mustrei, a suferit și alte pedepse din cele prevăzute la art. 158 din proiect.

Art. 168. În vedere că și procurorilor șefi ai parchetelor tribunalelor li se poate da delegațiuni, credem că este bine a se prevedea, fără a se mai face enumerarea din acest articol, că Ministrul exercită dreptul său de privighere direct sau prin orice alt magistrat în grad superior celui supus cercetării.

Art. 176 al. II. Tribunalul, în parte, crede că nu este a se face vreo observațiune la dispozițiunile aci coprinse, iar noi președintele suntem de părere că, magistratului

supus judecății să i se permită a fi apărat de un avocat, întrucât știut este că cine se apără singur, nu se apără bine și în scurtul timp, ce i se dă pentru a compărea înaintea consiliului superior, îi este greu a găsi un magistrat care să primească o însărcinare așa de grea. Astfel el poate rămâne cu o apărare incompletă și ar fi în contra dorinței drepte a legiuitorului de azi, ca tocmai magistratul să fie lipsit de apărarea sa, când prin toate legile s'a căutat a se da și a se garantă dreptul de apărare pentru cel din urmă muritor.

Art. 188. În vedere că între 1—7 Ianuarie sunt multe sărbători și că mai cu seamă locuitorii dela țară, nu răspund în acest timp bucuros la chemările lor înaintea instanțelor judecătorești, producând prin lipsa lor amânarea proceselor, credem că este bine ca vacanța Crăciunului să se lungească până în ziua de 7 Ianuarie inclusiv.

Art. 190. La tragerea la sorți pentru vacanțele cele mici, Crăciun și Paști, nu se arată dacă intră și președintele tribunalului, după cum se prevede în art. 196 din proiect și nici de cine se face tragerea. Pentru a se înlătura orice discuțiune, este bine a se face o asemenea vorbire.

Art. 196. La acest articol, tribunalul, în parte, crede că nu este loc a face vreo observațiune; noi, președintele, însă suntem de părere că este bine a se permite și judecătorilor dela judecătoriile cu o singură secțiune, a regulă prin comun acord ca serviciul vacanței să se facă pe rând de fiecare, conform art. 194 din proiect.

De asemenea credem că de serviciul vacanței este drept ca președintele tribunalului cu o singură secțiune să fie scutit. În legea vacanțelor art. 5 se arată modul compunerii secțiunii de vacanță la tribunalele cu mai multe secțiuni, hotărînd că vor fi supuși la tragerea la sorți toți membrii, fără distincțiune de grad ierarhic, adică atât judecătorii propriu ziși, cât și președinții, primii președinți. În articolul 9 din aceeași lege se dispune că, la tribunalele cu o singură secțiune, secțiunea de vacanță se compune din unul din judecătorii tribunalului tras la sorți de președinte și de judecătorul de instrucțiune. Din combinarea acestor texte de lege, reese că la tribunalele cu o singură secțiune, nu intră la tragerea la sorți, nu ia parte în compunerea secțiunii de vacanță președintele tribunalului. Ca dovadă că aceasta este adevărata interpretare ce se dă acestor texte de lege, este că în actualul proiect, prin acest articol 196, s'a simțit nevoia, din cauză că la tribunalul cu o singură secțiune rămâne numai un singur judecător, să se prevadă că la tragerea la sorți este supus și președintele. În cazul când la aceste tribunale se înființează un al doilea post de judecător, această nevoie dispare.

De altfel, până la punerea în aplicare a legii de organizarea judecătoriilor de ocoale s'a format practica pe temeiul interpretării date de art. 5 și 9 din legea vacanțelor ca la tribunalele cu o singură secțiune să nu ia parte președintele în compunerea secțiunii de vacanță, afară de unele tribunale la care președinții având motiv a nu părăsi acele localități în timp de vară și pentru a avea dreptul ca în urmă în cursul anului, să obțină concediul atât timp cât făcuse serviciul în timp de vacanță potrivit dispozițiilor art. 156 din legea pentru organizarea judecătorească, au luat parte la compunerea secțiunii de vacanță.

Interpretarea dată art. 9 din legea vacanțelor nu este lipsită de rațiune. Ea se bazează pe aceea că, acolo unde legiuitorul a voit, cum se face azi prin proiect ca președintele tribunalului să intre în compunerea secțiunii de vacanță, a arătat în mod categoric, așa precum a făcut-o în art. 5 din legea vacanțelor, că la tribunalele cu mai multe secțiuni permițându-se ca judecătorii prin comun acord să poată regulă ca serviciul secțiunii vacanțelor să se facă pe rând de fiecare, a dat posibilitatea președinților, fie de a intra în compunerea secțiunilor de vacanță pentru un scurt timp, fie de a nu intra.

Ar fi echitabil ca președintele tribunalului cu o singură secțiune să fie scutit de un asemenea serviciu, pentru motivul că lui îl sunt date multiple însărcinări prin legi speciale, pe cari trebuie a le îndeplini numai el; el are conducerea tuturor lucrărilor tribunalului, răspunderea de bunul mers al lor și dar față de munca depusă în cursul anului, de împrejurarea că este cel mai vechiu dintre magistrații tribunalului, că ceilalți magistrați au un capital mai mic de muncă săvârșită în cursul anilor, i se poate acorda o asemenea scutire.

Art. 201. Este adevărat că la tribunalele cu o singură secțiune se dispune prin acest articol 201 ca judecătorul care a făcut parte din secțiunea vacanțelor este scutit de a trage la sorți în anul următor, nu se arată însă cum urmează a se proceda în cazul când s'ar întâmpla ca ambii magistrați să fi făcut parte din secțiunea vacanțelor, unul din ei făcând serviciul de vacanță la alt tribunal. Credem că, este bine a se prevedea că magistratul care a fost mutat, fie prin cererea sa, fie pe cale disciplinară, mutarea urmându-se astfel prin voința și din cauza sa, să rămână de vacanță pentru a nu se trece peste drepturile câștigate de celalt magistrat, care a rămas la locul său. De asemenea a se prevedea că atunci când la tribunalele cu o singură secțiune, un judecător făcând serviciul de vacanță în anul trecut, celalt judecător să fie de drept obligat a face serviciul de vacanță, întrucât la aceste tribunale nefiind de cât doi judecători nu și mai are locul tragerea la sorți, afară de cazul când ar fi și un judecător sindic titular, în care caz tragerea la sorți, urmează să se facă.

Art. 203. Dacă nu se poate admite în totul dispozițiunile din art. 154 din actuala lege pentru organizarea judecătorească, credem că, ar fi echitabil ca concediul pentru caz de boală, să poată fi prelungit până la trei luni și magistratul să aibă dreptul la jumătatea lefei, iar în cazul când nu s'ar însănoși în acest timp, să poată fi pus în disponibilitate numai cu avizul conform al consiliului superior și pentru tot timpul cât va trece până la chemarea sa în funcțiune, să aibă dreptul la pensiuine, potrivit dispozițiilor art. 133 din proiect.

Art. 205. În vedere că în acest articol s'a omis a se vorbi de președinții dela tribunalele cu o singură secțiune, când este vorba a cere concediu, credem că deși se presupune că și dânsii în asemenea caz trebuie a se adresa ministrului, totuși este bine a se face o asemenea vorbire în acest articol.

Acestea fiind, domnule ministru, propunerile pe care întregul tribunal respectos le aduce la cunoștința domniei voastre, vă rog să binevoiți a primi asigurarea deosebitei mele stime și considerațiuni.

Președinte, I. DIMANCEA